

Balázs Attila

MAGYAR FAUSZT

– az ördögi színjátékból

Gyakran mesélik emberek, hogy látták. Legsűrűbben természetesen Debrecenben tűnik fel, de találkoztak már vele Szegeden is, Sopronban, Miskolcon, Baján, Békéscsabán, Ózdon, Ondódon, Keszthelyen, hovatovább egy ízben Kelebián. Budapesten ugyancsak gyakori „kedves” vendég. Egyesek tudni vélik, hogy a fővárosban a Bimbó utca elején rögtön balra található libazöld paneltömbben húzódik meg, de erre nincs szilárd bizonyíték. Csak pár csipkés káposztafoslány a lépcsőházban, ennyi utalna arra, hogy ott kotyvasztaná titkos varázsitalait, gyógyleveleit a maga rejtett laborjában. Egyik csengőn, egyik postaládán, egyik elszórt levélen, drámai mozdulattal elhajított befizetési felszólításon sincs hasonló név, neki tulajdonítható álnév, persze, attól még ő valahol ott bújhat meg időnként. Ami viszont jelenéseinek időpontját illeti: leginkább úgy éjfél előtt, tizenegy és tizenkettő között szokott feltűnni valamelyik kihalt utcán – főleg akkor, amikor a felhők a hold elé tolnak, a város hangulata megváltozik, s a harangok kondulni készülnek –, ösztövére teste hosszú, sötét, malaclopóra emlékeztető kabátban, úgy vágat felhúzott vállakkal, hóna alatt kezek fej káposztával. Előretolt homlokkal, loboncos hajjal igyekszik valahová, mint aki se lát, se hall, annyira lefoglalják a saját gondolatai. Annyira befelé néz, hogy nemegyszer

megbotlik, majdnem orra esik, de hogy közben ráógumizik-e, vagy csak varázsszavakat mormol rezgő ajakkal, illetve mindkettőt egyszerre teszi, azt felettébb nehéz lenne a bármire is őszintén megesküvők csodálatra méltó bizonyosságával állítani, ellenben tény, hogy mozog. Ezzel együtt az egész ember lendületben van, ahogy az az örök életre kárhozottak esetében szinte kivétel nélkül megfigyelhető.

Ez hát a helyzet manapság a mi híres jó öreg PROF. HATVANI ISTVÁNunkkal, akiről itt tulajdonképpen szó van (nem nehéz kitalálni), s akiről az a kósza hír járja, hogy réges-rég lepakolt, szakszerű nemzetközi jogi kifejezéssel élve: ratifikálta szerződését az ördöggel, ezért képtelen meghalni. Pontosabban egyszer már elhunyt, méghozzá súlyos eperohamban 1786. november 16-án délután négykor a saját házában, eltemették, de feltámadt, pusmogják, a sátán segedelmével, és azóta járja homályos útjait. Hajózik játszi könnyedséggel a józan ész és az azon túliak felségvizein egyaránt, mint egy jó magyar bolygó hollandi. Olyan eleganciával, mintha a kettő között nem vargabetűzne ijesztő repedés. Siet, miközben mindig valami megoldatlan kérdésen töpreng, fittyet hány a fizikai és szellemi határokra, tárt karokkal siklik az újabbnál újabb tudományos, ugyanakkor misztikus, annál kevésbé politikai kalandok, felfedezések felé. (Bár a politikum se teljesen kizárt.)

További szereplők: DR. JOHANN FAUST (az átkozott örök ellenfél), továbbá a szintén nagy tudású orvos kollégák, ápolók, betegek, látogatók, portások stb. Nem utolsósorban magyar történelmi hírességek egész sora, világsztárok, történelmi celebek színes csokra. Fenéből jöttek és égből pottyantak.

Helyszín: egy kis kórház a város szélén, ahol megállt az idő, s néha csak a vastüdők monoton fűjtatása hallik, az erdőben pedig tombolnak az énekesmadarak.

Szélesebben „helyszín” az egész bolygónk a maga ködként gomolygó, sokhelyütt vérgőzös, másutt frivol, akár fafej történelmével.

Cselekmény: főleg a két egymásra féltékeny polihisztor időnként kegyetlenségekbe hajló (szellemi) párbajozása a többiek előtt. Szó van hitről,

hitelenségről, sportról, tudományról, művészekről, filozófiáról stb., nem utolsósorban gyógyászatról; Ég és Föld állásáról. Szív és Ész kapcsolatairól. Poklóról és Paradicsomkertről. Az ezek apropóján történő utazások kalandos cselekedetei is szórakoztató módon a művelt közönség elé tárva.

Összesítésben: természetesen a Jó győz. És megszólal az Angyalok Kara.

I.

A soron következő jelenetben maradunk (az égből jött, teleportált?) Nikola Tesla kórházi szobájában. (Teslát a ligetben találták meg egy pad alatt, ott hevert eszméletlenül, mint aki leesett a fáról.) A nagy feltaláló most hanyatt fekszik ágyában, kényelmesen nyújtózik, próbál ellazulni. Psziché, azaz Berkes Beatrix doktornő a másik ágyon ül. Ő is eléggé lazán, mert azután, hogy keccsel kibújt a cipőjéből – persze, csak miután elnézést kért, mondván, hogy pihentetné picit –, mindkét selyemharisnya lábát apró kis szikrák pattogásának kíséretében maga alá húzta volt, úgy körmöl szaporán a jegyzetfüzetébe. A mellette lévő kazettás magnóból olyan pozitív hullámokat gerjesztő relax-muzsika szól, amilyen például az Ír Köztársaság Donegal megyéjéből származó, bársonyos hangú hölgyé, Eithne Patricia Ní Bhraonáiné, azaz Enyáé. Például a *Caribbean Blue*, amely csak úgy ontja magából a kék tengert, a pálmafákat, a meleg homokot, a megnyugvást. (Meg esetleg sok mindent még, ami hirtelen nincs is itt a szűköcske koponyánkban leltáron – vagy csak szemérmességből nem akarunk róla beszélni.) Tesla szeme hunyva, végül teljesen mozdulatlan, akár halottnak nézhetnénk. Ez így eléggé hosszan tart, s amikor úgy érezzük már, nem sokáig bírjuk cérnával tovább, valaki kompetensnek szólnunk kéne, Psziché fölnéz, kicsit változtat ülésén, majd kikapcsolja a magnót.

DR. BERKES: Jólesett?

TESLA (még mindig csukott szemmel): Nem vitás. Nagyon is. Ugyanakkor bevallom, évekkel ezelőtt már valaki megkísérelt hasonlót egy ilyen magnócskával, de nem járt nagy sikerrel. Miként a hipnózissal sem. Az valamiért mindig visszafelé sült el.

DR. BERKES: Erre szívem szerint szeretetett Faust doktorunk egyik kedvenc mondásával ríposztoznék.

TESLA: Kérem, kisasszony, drága doktornő, ossza meg velem. Könyörgök.

DR. BERKES: Dr. Faust azt szokta mondani, hogy nem mindenki muzsikos, aki hegedűvel mászkál.

TESLA (kipattanó szemmel, de fekve maradva): Hű, ez nagyon igaz! Olyan, mint Thomas Alva... khm.

DR. BERKES: Jó, akkor beszélgethetünk? A szereposztás szerint egyelőre én tovább kérdezek, maga meg válaszol. Maradjunk ennél a módszernél.

TESLA: Lehetőség szerint mindent megteszek, kisasszony.

DR. BERKES: És kérném szépen, hogy ne kisasszonyomozzon!

TESLA: Elnézést, dőreség részemről. Vagyis inkább otrombaság. A következőkben ügyelek majd erre is. Valahányszor mégis megfélelkeznek, koppintson nagyot az orromra a ceruzájával. Rendben?

DR. BERKES: Csak el ne törjön benne a grafitbél.

TESLA (nevet): Gúnyolódni tetszik az orrom rovasára? Próbálja ki akkor a kecske szarván. Vagy valakinek a valamijén.

DR. BERKES: Nos, ezt nem hallottam. Nem is értem.

TESLA: Milyen érdekes, teljesen furcsa. Ön akaratlanul is kihozza belőlem az ostoba barom állat férfiút. Istenemre mondom, nem volt még ilyen.

DR. BERKES: Vagy csak ritkán, nem? Kihozom magából a vén bakkecske kényszerpályás bökéseit? Hogy a kecskénél maradjunk.

TESLA: Maradjunk, tőlem nem idegen. Meg is tudom fejni. Anyámtól megtanultam túrot is készíteni. Tésztát főzök, belekeverem, kis szalonnapörcöket is sütök hozzá, ahogy a Tóni szokta volt. Csak bámultak az amerikaiak! Mindenesetre magácska eléggé szigorú, viszont tetszik a módszere, bevállalom. Üssön csak tovább! Vagy folytassa a földelést, ahogy vesszük.

DR. BERKES: Jó, akkor most kérdeném, mikor is jelentkeztek önben ezek a szorongások? Pontosan mikor jöttek ezek a rémképek?

TESLA: Ahogy mondtam még a lazító danolászás előtt...

DR. BERKES: Akkor most mondja még egyszer, kérem.

TESLA: Idősebb testvérem, Danilo szörnyű, váratlan halála után. Akkor jöttek. Akkor váltam, ahogy tetszett mondani, *hiperérzékeny*.

DR. BERKES: Mi történt a bátyjával?

TESLA: Ismeri, doktornő, az *Elfújta a szél* című filmet? Ja, nem én kérdek. Az történt, hogy apám meg akarta tanítani lovagolni Danilót, egyedül, nélkülem, mivel én reménytelennek tüntem. Sajnos, a ló megbokrosodott egy villámtól, levágta lovasát, testvérem pedig a nyakát szegte. Látja, akkor kezdtem el gondolkodni a dolgokon igazából. Akkor jött ez a súlyos idegfeszültség is. Mert ha tréfálkoznék, mondhatnám, hogy a baj nem jár egyedül.

DR. BERKES: Tréfát félre, bár az is gyógyít.

TESLA: Biztosan. Én az utóbbi időben csak *stand-up comedy*ket láttam-hallgattam kúraszerűen. Meg kell mondanom, hatott. Most se nézek ki hú, milyen jól, de ha megpillantana engem a rólam készült utolsó földi fotón, bezzeg, kirohanna a világból. A rémült öreg ördöggel együtt kéz a kézben. Meg nem mutatnám magának!

DR. BERKES (*nevet*): Ördögűzésnek nem is rossz módszer, bár én nem hiszek benne, hogy ördögöt űzni egyáltalán lehetséges.

TESLA: Miért?

DR. BERKES: Mert nincs...

TESLA (*rémülten*): Pszt, ezt ne mondja ki soha!

DR. BERKES (*kissé hökkenten a reakálás erejétől*): Rendben, kérem, csak nyugodjon meg. Aztán egyszer megnézhetjük majd közösen azt a képet. Akkor elmagyarázhatja, mi olyan szörnyűt lát rajta, csak még nem tartunk ott.

TESLA (*visszaszökkenve*): További kérdés? Mert hogy változatlan lelkesedéssel állok szolgálatára, szépséges doktornő.

DR. BERKES: A szépséges nélkül, különben jön a ceruza!

TESLA: Oké. Kettő sárga, egy piros. Akár a fociban. Tóni tanította nekem ezt is. Vagy nem jól emlékszem?

DR. BERKES: Mindegy. Most meséljen, kérem, azokról a fényjelenségekről, amelyekről már említést tett. Hogyan tudná körülírni őket, és valójában mikor jelentkeztek?

TESLA: Nagy, fehér, szikrázó fények. Vakítóbbak, mint a hómező. Vagy a Mont Blanc csúcsán a jég. Gyermekkoromban kezdődtek, úgyszint Danilo halála után. Utóbb saját magam is elő tudtam idézni hasonlókat, amikor megvoltak rá a körülmények. Főképp a laboromban, amikor még nem lett hamuvá.

DR. BERKES: Szégyen, de nem tudom. Mi történt a laborjával?

TESLA: Porig égett. Hogy a tragédia nagyobb legyen, nem vettem észre, hogy lejárt a biztosítás. Ma is dühös vagyok magamra. Mindenesetre ez mind lelkileg, mind anyagilag majdnem teljesen hazavágott. Mint amikor meghalt az édesanyám.

DR. BERKES: Nagyon szerette az édesanyját?

TESLA: Nagyon. Olyan szép varjúhaja volt, mint magának. És a szája íve... ilyen telt és érzéki...

DR. BERKES: Mi okozta a tüzet?

TESLA: Szakértők azt mondták, hogy túlterhelés. Meg aztán azt is, hogy rövidzárlat. Én meg tudom, hogy idegenkezűség van a dologban.

DR. BERKES: Ezért is Edisont hibáztatja?

(*Kis szünet után Tesla biccent.*)

TESLA: A piromániás debiljét, azt a kapzsi kufárját! Telhetetlen, irigy csirkefogó, gazember, *péder*, torkig vagyok velem!

DR. BERKES: Maradt még valami?

TESLA: Nem. Elsütöttünk mindent. Kivéve azt az egyet, övön alul.

DR. BERKES: Pédert tetszett mondani? Az mi?

TESLA (*legyint*): Eh, semmi!

DR. BERKES: Értem. Azaz gyanítom inkább, hogy valami célzás a másságra. Egyébként azt tudom, hogy ha itt nekiállnánk az összes kísérletéről beszélni, holnap reggel se mennek haza.

TESLA: Az nagyszerű lenne, doktornő, ha nem menne. És most ne értsen félre, de izonyatosan félek a sötétben, ezért is vettem bele magam már elejétől fogva ebbe a vilá-

gosság-projektbe. Tudja, engem annyira lefoglalnak a gondolataim, hogy nem tudok senkivel se együtt élni. Egyszerűen nem látom, átgyalogolok rajta. Belelóg a nyakkenődöm a levesébe, és nem veszem észre.

DR. BERKES: Hi, hi, hi, de jó kép! Ezt megjegyzem.

TESLA: Váljék öröme, viszont ebből az a baj származik, hogy állandóan egyedül vagyok, egyedül pedig nem maradhatok naplemente után. Kitor a frász. Annyit nem lehet inni, hogy az ember ezt valahogy egyensúlyban tartsa. Legyőzze ezt az ősi félelmet. Márpedig én nem is iszom. Mindenesetre eléggé szerencsétlen kombináció ez az absztinenciával meg az ősi félelemmel. Maga is fél?

DR. BERKES: Természetesen. Úgy van ez, mint a fájdalommal. Kevesen nem érzik, és az nem is szerencsés dolog... ha nem érzik. Fájni kell, és félni kell, csupán mérték kérdése.

TESLA: Ja. Én is féltem, mikor éltem. De bocs', hogy megint kérdeztem. És elnézést ezért a kis viccért! Pörög, forog bennem ez a dolog, mint a malomkerék. Vagy a szélmalom. Forog az agytekercs, hajtja a humor energiája, pontosabban a hiánya. Mert olyan humortalan vagyok, mint az édesapám. Amikor szegény édesapánk vasárnapi miseszövegébe Danilóval becsempésztünk egy zsíros viccet ószlávul, hát, mit mondjak? Nem tudott nevetni rajta. Főleg azért, mert nem is vette rögtön észre, hogy lelki legelészés közben akna-mezőre tévedt a nyájával, és már eléggé bent vannak.

DR. BERKES (*nem tudja visszatartani a nevetést*): Istenem, még hogy magának nincs humora!

TESLA: Nincs. Mindig is túl komolyan vettem azt, amit elérni akarok. Gyermekkoromban majdnem belehaltam. Visszanézve ma már nem így csinálnám.

DR. BERKES: Hát hogy csinálná?

TESLA: Hát úgy, hogy kicsit innék is, nőznék is, ahogy azt mondják. Egy kis *speed-up* nem ártott volna ebben az irányban. Sajnos megvalósítandó álmaim elvittek másfele. Pedig alapjában véve nem kezdtem rosszul se a kártyával, se a biliárddal. Végül nem lett se kártya, se nagy szerelem. Ez történt velem. Közben

ugyan feltaláltam a váltóáramot, vagy pontosabban megtaláltam, miközben magam olyan egyenáram maradtam, mint a szerencsétlen Edisoné. Azé a tehetségtelen fráteré. Vak maradtam a világosságban. Két fájdalmasan kemény golyóval. Tetszik érteni engem?

DR. BERKES: Maga nem vak, és nem is világtalan.

TESLA: Csak szerencsétlen. Totál palimadár. *Palimadár fenn az égen, huj, de huj, de mesz-sze száll...* Danilo hiába halt meg érettem.

(*Csend.*)

DR. BERKES: Nem lehet annyira negatív az, aki ekkora *világ*ot adott a világnak.

TESLA: Fényt? Összetévesztünk valakivel. Valaki egészen más adott, én csak betolakodtam a helyébe. Pontosabban hagytam, hogy cselekedjen bennem, általam. Az ő tollával páváskodtam, ő meg a legnagyobbval, akit valaha is ismertem. Csak röhögött a markába. Tudta, hogy egyszer majd még súlyosan megbánom.

DR. BERKES: Például mikor?

TESLA: Például most, kedves doktornő. Látja? Ereszkeedik a sötétség, jön az est. És ön rövidesen, ha még nem megy el, mert elég a túlórából, egyetlen fájdalmas mozdulattal fel fogja kapcsolni a villanyt. Pedig olyan jó lett volna...

(*Kap egyet az orrára a ceruzával, közben mindketten nevetnek: Tesla hahotázik, Berkes doktornő kacarászik, ahogy illik.*)

DR. BERKES: Ki volt az, aki csak röhögött a markába?

TESLA: Annyira még nem ismerjük egymást, szépséges doktornő, hogy ezt eláruljam. Ám minden reményem abban, hogy a helyzet rövidesen változik.

DR. BERKES: Piros lap! Az újabb sárga után. De azért játszhat a következő mérkőzésen.

TESLA: Ez annyira izgalomba hoz, amennyire meg is nyugtat. Nézze, kedves, milyen csonka-bonka és kacska ma a holdacska!

DR. BERKES: Ilyen ékeseket nálunk a Faust professzor úr szokott mondani.

TESLA: Tudom.

DR. BERKES: Honnan?

TESLA: Végül is nem vagyunk oly sokan az első csapatban, hogy ezt-azt ne tudnánk egymásról.

DR. BERKES: Milyen csapatról beszél?

DR. FAUST: Az öreg elmebajos fiúk válogatott csapatáról.

(Csend.)

DR. BERKES (*nagyot sóhajtván*): Tesla úr, én mára elmentem.

TESLA (*halkan*): Ennyitől, doktornő?

(*Odakinn tücskök ciripelnek, az égen milliárd csillag ragyog, míg dr. Hatvani és dr. Faust átvág az erdőn a parkoló, illetve a buszmegálló felé. Amíg útjuk egybeesik, beszélgetnek.*)

DR. HATVANI: Hisz abban, amiket ez a Tesla mond? Féltre a főnökjelző riasztórendszert.

DR. FAUST (*vidorul*): Ugyan, ne legyünk igazságtalanok! Gondoljunk csak bele, mekkora könnyebbséget jelentene ez az alarmrendszer aranylélek Crescenciánknak. Mekkora terhet venne le róla.

DR. HATVANI: Mégis, ha komolyra fordítanánk.

DR. FAUST: És az sem rossz, ha a stiglicék vidám füttyölését tényleg kihangosítanánk a betegszobákban. Főleg azokban, amelyek a fészkeiktől távol esnek. Erős hangulatjavító elem.

DR. HATVANI: Mégis, mondom, ha netán komolyabbra vennénk?

DR. FAUST: Szerintem a teleportáció lehetséges. Illetve valahogy úgy is lehetséges, ahogy ő gondolja, ha nem csal. Gyakorlatilag még finomításra szorul a dolog, de egyszer majd tényleg nem lesz szükség erre a rengeteg mentőautóra, meg sima autóra, meg mindenre. A számárháton már túl vagyunk, persze.

DR. HATVANI: Elképzelni is nehéz. Bevallom ugyanakkor, ami igazából megütötte a fülem, az a másik dolog, amit mondott.

DR. FAUST: Mit is?

DR. HATVANI: Hogy energetikailag önellátóvá tenné a kórházunkat.

DR. FAUST: No, ehhez az önök egyik magyar konceptuális művészenek van prima ötlete.

DR. HATVANI: Ebből a tárgyból is buknék simán.

DR. FAUST: Nem, nem, annyira jó, hallgassa csak!

DR. HATVANI: Tudom, úgyis elmondja, hiába fognám be a fülem. Nosza, halljuk, halljuk, hát!

DR. FAUST: Melyik operából is jön ez? Ez a *nosza, nosza...*

DR. HATVANI: Operából? Nem tudom. Mozart?

DR. FAUST: Isten tudja. Szóval, van ez, ugye, hogy a betegek nem dolgoznak, nem csinálnak semmit, hogyan lehetne ezt a problémát legalább részben megoldani.

DR. HATVANI: Hogyan?

DR. FAUST: Hát úgy, hogy kiválasztjuk a lázas betegeket, szépen körültekerjük a testüket műanyagcsővel. Ők így melegítik a vizet, ugyanez a csőben cirkuláló, a bemenetelnél hideg víz pedig leviszi a lázukat. Nem zseniális? Hát nem?

(*Csak a tücskök zenéje, utána bagoly huhog valahol. Ajtó csapódik, felbúg a kocsik motorja.*)

DR. HATVANI (*túlkiabálva a motort*): Nem, nem, kösz, maradok a sétánál. Meg a busznál. Igaz, hogy a múltkor száz évet késett, de majd máskor. Hiszek a haladásban. Akár lépésenként. Ellenben, jut eszembe, a Pszichécskénket hazaröpítené? Azt hiszem, itt van még.

(*Motor, dr. Faust érthetetlen szavai.*)

DR. HATVANI: Nem, nem! Ha jól fogtam, arra panaszkodott, hogy ma nem tud érte jönni a fiúja. Fél egyedül ezen a kihalt tájon, a Pszichécske. Viszlát!

(*A motorzúgás abbamarad. Tücskök, két irányban távolodó léptek a salakon. És még egyet huhog valahonnan a bagoly – majd egy határozott böffentéssel: kiköpi a tollgombócot.*)

II.

TESLA: „Tizenkét kőmives összetanakodék, / Magos Déva várát hogy fölépítenék, // Hogy fölépítenék fél véka ezüstér, / Fél véka ezüstér, fél véka aranyér.”

DR. HATVANI: Ezt is ismeri, Tesla úr?

TESLA: Kívülről. Tóni, ez az én atléta barátom, akit – minden határozottsága, széles válla és hihetetlenül erős szakálla, görög hő-sökhöz méltó, fantasztikusan dús szőrzete, negyvennyolcas lába és hasonlók ellenére – mimózálélekkel vert meg a sors, egyszer ezzel válaszolt Goethe valamelyik sorára. Előtte hét méter valamennyit ugrott, és még mindig maradt levegője egyből kimondani az idézetet. Mintha rugóból lőtték volna ki. Csodagyerek volt, kár, hogy nem ismerhették. Többet érdemelt az élettől, meg az atlétikától. Meg mindentől. Az ő édesanyja is komolyabb reményeket fűzött hozzá. De hát ez van. Mintha nyoma veszett volna Fiumében. Emlékszem, olyan volt a hangja, hogy akár kitűnő bemondó is lehetett volna belőle. Mély, bársonyos.

DR. HATVANI: Én sajnos nem juthattam el anno a rádiózás gondolatáig se, aztán meg más kötötte le a figyelmem, viszont utóbb nagy érdeklődéssel követtem az ön erőfeszítéseit ebben az irányban.

TESLA: Megtisztel, drága doktor úr. Mintha sercegő hájjal kenetnének.

DR. FAUST (*epésen*): Maradunk hát a kölcsönös vállveregetés jegyében. Esetleg egy nyelves?

TESLA: Na, ne legyen már ilyen szigorú, egyetlen Faust doktor úr! Meg ilyen érdes, vagy hogy is mondjam. Az ön csodaflastro-mai nélkül én itt aligha szónokolhatnék.

DR. FAUST: Ravasz gyerek maga, látja az ember lelkét, csak éppen a saját hiúságán nem tud erőt venni, amikor kellene.

TESLA: Tisztában vagyok vele, ez nagy hiba, mégse voltam képes soha lebirkózni, ahogy a Tónit sem. Valameddig mégis eltoligáltam a világ kordéját. Elráncigáltam a szekerét. Nem?

DR. FAUST: Le a kalappal. Ellenben a rádió-zásba miért tört bele a bicskája?

TESLA: Mert az ember örökké az álmait kergeti, ugyanakkor gyakorta nem veszi észre, hogy a valódi élet mily gyorsasággal változik körötte. Már nem az, aminek nézi, közben az ő fülének mindig máshonnan szól a szírének dala. Ezalatt a többiek szépen elhúznak mellette, amerre kell, míg ő elvagyogat egy ideig saját magával a keresztúton. Ott toporog, ví-

vódik, esetleg már rég rossz irányba' száguld, mert valami vagy valaki gonosz azt sugallta tétűtra vezérlőn.

DR. HATVANI: Szépen hangzik. Isten mal-mára hajtja a vizet.

DR. FAUST: És akkor még nem is érintettük az úgynevezett szűklátókörű politikai érdekeket.

TESLA: Politika? Nem izgatott soha. Az a legnagyobb öröm, ha szépen szól az éter hullá-main valami, ami akár érdek nélkül is tetszhet.

DR. FAUST: No, tessék...

TESLA: Legyen az akár egy klasszikus zenemű, egy mise így, vagy úgy. Akkor tényleg isteni. Próbáltam is áthidalni a technikai nehézségeket, hogy messze szállják, messze szólják, ami megérdemli. Ezért hát nekigyürkőztem, beleköptem a tenyerembe, tornyot építettem számos viszontagság árán. Széle-set és magasat, még kalózkodok pénzét is beletetem, hadd szóljon az egyetlen igaz üzenet. Az igaz hang.

DR. HATVANI: Mégis, melyik lenne ebben az esetben az az igaz hang?

DR. FAUST (*nevetve*): Amerika Hangja.

TESLA: Nem, Amerika rossz hely, egy energiavámpír, amely a legékesebben Edison személyében öltött torz, torzságában esendő emberi formát. Nem szeretem Amerikát, de a színes multikultit tartva szem előtt nagy boldogan, mégis veszemre: *Radio Babel*nek kereszteltem el a projektet. Ezért is talán, de koholt vádak alapján perbe fogtak, a főépítészetet főbe lőtték...

FŐÉPÍTÉS: Pontosabban mellbe, Tesla úr, nem emlékszik? Kétszer is.

TESLA: Ja, igen, igen. Köszönöm, James. Szóval, az építészetet megölték, a tornyomat porig rombolták, akárcsak a műhelyemet. Nem az Isten, hanem az emberek. Megnyugtassam önöket, a Bibliát én is ismerem. Mind az Ószövetséget, mind az Újat. Jób könyvét főleg, nélküle annak, hogy valaha is Jób lettem volna.

DR. HATVANI: Ledöntötték a tornyát, mégis, miért? Ebben nem látok kifejezett logikát.

TESLA: Mert az amerikaiaknak – a többség ott is ostoba, begyöpesedett népség, csupa gyökér tehenészlegény – két kigyomlálhatat-

lan rögeszméjük van, amely kettő ugyanakkor a legjobban foglalkoztatja őket.

DR. FAUST: Ezek?

TESLA: Ezek a képek és a marslakók. Derék Orson Welles barátunk is hogy bepalizta őket anno a hangjátékával, hogy hát jönnek a földönkívüliek, apám! Reszkettek, mint az egek. Egyébként olyan érdekes...

DR. FAUST: Mi oly érdekes, Tesla úr? Megöl a kíváncsiság az Egyesült Államok nevében is.

TESLA: Hogy ezeknek a sci-fi-filmeknek a sokaságában, amelyeket legyártottak Hollywoodban, ezek az úrlények úgy néznek ki, mint amilyeneket a csótányirtó fiú rémálmában lát, vagy amikor belötte magát. Csupa kinagyított rovar, alsóbbrendű állat hemzseg bennük, miközben olyan technikával rendelkeznek ezek az idegenek, amilyenre mi várhatunk piros pünkösöd vagy éppen ítélet napjáig. Nahát, az egész amerikai nemzet, ha egyáltalán annak lehet nevezni, megfogalmazhatja egy kollektív levelet a pszichológusának, hogy mit tegyen a bogárfóbiájával. Mindenütt bogarakat látnak, közben azok ott vannak: a fejükben. A lótetű-modell.

DR. FAUST: Szóval azt képzelték, hogy ön valamiféle kém tornyot épít az ufók vagy a németek szolgálatában, nem?

TESLA: Pontosan. A kémhistóriák, meg ez a rémüldözés, hátborsódzás, ez még a szexnél is jobban érdekli őket. Én mondom... Hiába van az a sok tündéri nő a filmjeikben.

DR. FAUST: Freud Zsigi szarvashibája az Újvilágban.

(Csend.)

DR. HATVANI (*halkan, némi fenyegetéssel a hangjában*): Lelkük reá. Viszont maga... jut eszembe, mit tett Berkes doktornóval?

TESLA: Én? Mit tettem volna? Semmit. Valaki kémkedett utánunk?

DR. HATVANI: Na, na... Dr. Faust azt mondta nekem, hogy amikor este visszajött a doktornőért, az ön ágya szélén ültek kéz a kézben. Beatrix feje az ön vállán pihent, és elnéztek valamerre. Mi történt?

TESLA: Mondom, semmi. Még csak egy kis petting se. Néztük telepaticusan az *Elfújta a*

szél című filmet, mert a szobában a tévé bedöglött. Csak úgy random választottuk ki. Már a végénél tartottunk. Butler kapitány távozóban volt, ezúttal örökre. A film csúcspontja az, amikor Clark Gable azt mondja Vivien Leigh-nek: „Őszintén szólva, fűtyülök rá, kedvesem.” És erre a doktornő sírni kezdett. És csak szorongatta a kezem. Nekem is jólesett. Próbáltam visszanyelni a könnyeimet. Nagyon megbántam. Néztük volna inkább a *Pókembert*.

(Csend.)

DR. FAUST: Vagy valami zaftos pornót.

DR. HATVANI: A többségén úgyis csak nevetni lehet.

TESLA: Úgy tűnt, a doktornőnek nincs kedve mulatni. Nagyon ideges volt, aztán végül megnyugodott. Mutassanak rá szabadon, bárati vagy akár elvtársi kritikával, ha valahol tévedtem.

DR. FAUST (*őszintén*): Mondja, milyen erővel bír maga, ember?

TESLA: Én? Semmilyenel. Apámra esküszöm.

DR. FAUST: Az ön bizánci apjára?

TESLA: Na, na, bolond lyukból bolond szél fúj, vigyázzunk! Csak óvatosan Pandora szelencéjével, drága jó Faustom!

DR. FAUST: Bocsnat, ez tényleg durva volt. Néha nincs lakat a számon.

TESLA: Doktor uraim, kérem szépen, ne feledkezzünk meg róla, hogy – kisebb-nagyobb csúsztatással ugyan, de – mi itt mindannyian a bizánci császár színes szegecselt képe alatt üldögélünk. Hiába kukorékolunk, hiába kaskodunk. Nem így van?

DR. HATVANI: Miért, szóltam is én valamit? Konkrétan nem sérti se az eszem, se a szívem. Magyar koronánk érinthetetlen. Miként Isten és az ő igaza, szabadsága, dicsősége. Ezerszer elmondtam már dr. Faustnak. De hát ez egy pogány ember.

DR. FAUST: Én? Nekem csak más utam van Istenhez. Pogány a török.

(Csend.)

DR. HATVANI: Rendben, jól van. Az viszont nem jutott eszébe, hogy valami hangjátékot hallgassanak esetleg? Ott a rádió.

TESLA: Megmondom, nem jutott.

DR. FAUST: Miért?

TESLA (*ravasz fintorral*): Mert az viszont egyértelműen a gonosz műve. Elveszünk a hangok mágiájában. Végképp összezavar bennünket a nyelv zenéje, a mondatok üteme, meg a cizellált hangsúlyok világa. Már nem való a kor emberének. Nekem se. Inkább azt csinálom néha, hogy beütöm az agyamba a negyvenegy-harminckettest, és akkor megszólal a makrokozmoszból a bartóki mikro. Vagy az éterből előtáncol a fából faragott királyfi.

DR. HATVANI: Ki a csoda ön?

TESLA: Nikola Tesla.

DR. HATVANI: Néha nem tudom eldönteni, hogy most komolyan mondja-e, vagy csak gúnyolódik. Ön istentől túl messze rugaszkodott ember.

DR. FAUST: Hopp, mondtam már?

DR. HATVANI: Mit?

DR. FAUST: Mindegy, most mondom megint. Olyan szép! Ha például én pap lennék...

DR. HATVANI: Merész feltevés, de képzeljük el, mint Tesla urat gazdagon. Akkor mi lenne?

DR. FAUST: ...akkor szeretném a nyájam. De az eltévelyedetteket kicsit annál is jobban.

TESLA: Világos, épp ez az! Én még nem halottam öntől ezt a gondolatot, bár biztos elsütötte már többször az életben. Nagyon megköszönöm, beteszem a vitrinbe. Ez az igazi elhivatottság. Az igazi feladat. Maga remek fickó, doktor Faust. Pulikutyája van?

DR. FAUST: Nincs. A puli mint faj, elbutult. Macskám van.

(*Csend. Aztán egy kis kolomp, birkabégetés a messziből.*)

DR. HATVANI (*Teslához*): Önnek viszont itt mi a feladata, ha szabad kérdenem, konkrétan.

TESLA: A kórházban? Fixálhatjuk végül, amiről beszélünk. Igazság szerint, ahogy jobban belegondoltam, az ablakot is megjavíthatnám, bár valószínűleg az tartana legtovább...

DR. FAUST: Nagyon tüchtig. Kérnék szépen egy éteri tartóshullámot.

TESLA: Vagy itt a földgolyón mi a teendőm? Úgy érti?

DR. HATVANI: A Földön.

TESLA: Nem hazudnék, nem emlékszem az utasításra. Csak annyira, arra viszont nagyon, hogy: *Bumm!!!* És később, hogy pokolian fáj a fejem. Ha lefirkantották, mi a teendőm – ahogy anyám írta sorba gyermekkoromban, hogy mit vegyek a boltban –, az a cetli biztos kiesett a zsebemből. Mellesleg érdekes, hogy Milton *Elveszett paradicsomát* hibátlanul észben tudtam tartani az utolsó szöveg, bezzeg a darált mákot mindig elfelejtettem, mint az álmát Nabukodonozor. Akkor jött az oltári nagyot szóló csattanós.

DR. FAUST: Ja, ez a Nagy Bumm! Fele sem tréfa. Írta Stephen Hawking. Találkoztak?

TESLA: Nem, valahogy épp elkerültük egymást. Olvastam ezt-azt tőle, azonban nem hiszem, hogy valaha is egy csónakban eveznénk.

DR. FAUST: Miért gondolja?

TESLA: Mert Hawking, aki egy vásári lufitekergető mutatványából mintázta meg az univerzumot – meg az univerzumok esetleges átjáróit –, teljesen irreális dolgokat állít, amiről önök kiváltképp tudhatják, hogy nem úgy van. Lehet, hogy ez a betegségének köszönhető, fogalmam sincs. Nem vagyok orvos.

DR. HATVANI: Amiotrófiás laterális szklerózis. Az idegsejtek végleges pusztulásával járó progresszív betegség.

TESLA: Szóval azzal a meggyőződéssel halad a végzete felé szegény, hogy sejtése szerint a Természet – vagy Isten, ugyebár? – minduntalan útját állja az olyan téridőbeli pályáknak, amelyek lehetővé tennék, hogy visszautazzunk az időben. Az időgép felrobbanna, amennyiben használni próbálnánk. És hozzáfűzi, hogy ezzel a robbanással márpedig, ahogy ő fogalmaz, fenntartja a világegyetem biztonságát a történészek számára.

DR. FAUST: Márpedig... ön megtalálta a módját ama hawkingi féregnyúlványok-köldökszinórok nélkül is, hogyan lehet az egyik történetből szép nyugodtan átsétálni a másikba, nem? Az a híres velencei kapu nélkül.

TESLA: Ezt nem értem. Milyen velencei kapu, gondolatát akart mondani?

DR. FAUST: Jé, nem ismeri? (*Keresztet vet*)
Mein gott, hisz' mindenki ismeri. Még a Balázs Attila is.

TESLA: Kicsoda?

DR. FAUST: Jó, ez olcsó... Ötven nyelvre lefordították. Ezt a kaput.

DR. HATVANI: Tényleg? Én se találkoztam vele, egyik kiadásban sem.

DR. FAUST: Akkor hát így, ezt az azeri harcosok is olvasták szép számmal két háborújuk között, meg a hölgyek a reggeli vonaton: eszerint Velencében van egy induri-pinduri illatos, árnyékos, margarétás, tücsökzenés kertecske. Annak a kertnek a legmélyén van egy kis rácsos kapu. Aki azt a kaput megtalálja, nyugodtan átsétálhat az egyik történetből a másikba. Pont ön ne ismerné azt a rác író, aki ezt írta?

TESLA: Hm... ne rácozzon, kérem. Rossz hangzása van.

DR. FAUST: Akkor nincs *rác*, marad a ponty. Ráckevét is töröltük a térképről.

TESLA: Jó. Arra az íróra céloz, aki a szél belső feléről is értekezett?

DR. FAUST: Nem, de majdnem. Olyanok ők ketten, mintha egymás gondolatait folytatnák, ismételnék, öltögetnék egymásba.

DR. FAUST: Az ismétlés a tudás bátyja.

TESLA: Szép dolog a fivérektől. De mit is akartunk?

(*Harangszó.*)

DR. HATVANI: Aha. Tehát, ha jól értem, ön ezzel azt bizonyítja, amit rebesgettek is ön-ről, hogy tulajdonképpen – a fénynél gyorsabb villanyseprűn túl – feltalálta az időgépet. És az Eldridge-példázat is erről szólt, avval az eltűnt-megkerült cirkálóval. A dimenzióváltás lehetőségéről.

TESLA: Nézze, illetve nézzék, drága doktor urak, az a helyzet, nem? Hiába csipkelődünk, magukról is összeírtak, összeköltöttek, összeötöltek már mindenfélét, aztán vagy igaz, vagy nem. Vagy igaz is, meg nem is. Széles a paletta, minden ráfér, belefér a dologba. Hogy tisztátalan erővel léptek szövetségre, hogy fogadtak még a Sátánnal is, de legfőképp egymással szoktak fogadni, aztán mindegyi-

kük rohan, mint akibe az ördög bújt bele. Legalábbis rohant, árkon-bokron át, loholt habzó szájjal, akadályt nem ismerve, nyílegyenesen, mint a régi hit szerint a veszett kutya. Akár neki a falnak a maga igazát bizonyítandó, míg fentről be nem szóltak, vegyennek már vissza egy picit, nem? Nem csak a büdzsének árt, de a renoménak is. Felnőtt, komoly tudósokhoz nem illik. Hovatovább egy ízben diplomáciai botrányt is okoztak Hondurasban azzal a kuglófsütővel például, alig lehetett elsimítani.

DR. FAUST (*dr. Hatvanihoz*): Melyik is volt az?

DR. HATVANI: Figyeljünk. Hátha kiderül. A célzások sokasága egyébként is érthetetlen, mind a művekben, mind az életben.

TESLA: Jól tudhatják, melyikre gondolok. Mindenesetre az önök között folyó rivalitás már-már folklórelemmé, modern urbánus legendává vált, roppant népszerűvé... Már kezdett visszahatni a létező életre.

DR. FAUST: No, azért ne túlozzunk, hisz' minden relatív.

TESLA (*a fejéhez kap*): Gratulálok, ez az! Tudom már!

DR. FAUST: Mi a nagy heuréka?

TESLA: Hát az, hogy én azért kerültem ide vissza, hogy a mi Albi barátunk fogyatékos, vagy könnyedebben szólva habókos hipotézisei ellen további megdönthetetlen földi bizonyítékokra tegyek szert. Érdekes, miért éppen engem találtak alkalmasnak erre.

(*Tűnődik.*)

DR. FAUST: Mert maga okos.

(*Kivágódik az ajtó, Crescencia rúgta be lábbal, mint a westernekben szokás, két kezében tálcát egyensúlyoz.*)

NŐVÉR: Uraim, ebédidő, elnézést. Félre az utamból! Ha valakit leöntök, annak lejön a szőre momentán.

DR. HATVANI: Esetleg a tolla is.

DR. FAUST: Az első parancsolat a gyomoré, pontosan délben. Régi sztori. Remélem, nem lesz kozmikus méretű puffadás. És nem gyullad be a féregnyúlvány.

TESLA: Kit érdekel, végre a kedvencemet látom a menün. Halihó!

NŐVÉR (*pirongató hangon Teslához*): Pedig büntiből meg akartam vonni magától a káposztalevest, maga kis rosszcsont. Kis imposztor.

TESLA: Tőlem ugyan miért? Berkes doktornó panaszt emelt? Tiszteletlen célzásokat tettem volna? Hozzáértem volna valamijéhez, amihez nem illik? Tapi-papi én lennék?

NŐVÉR: A doktornó miért engedte volna? Nem egy balga szűz. Ellenben rájöttem, hogy mégiscsak maga törte be az ablakot. Gyanítottam, hogy köze van hozzá, csak egy darabig nem találtam rá elfogadható magyarázatot.

TESLA (*sunyin*): Áttörtem volna a hangfalat? Rendben, szavamra, megjavítom. Kezicsókólok. Most becsüljük meg ezt az ételt. Ezt a kenyeret Krisztus urunk kezéből, ezt a kanalat Nővérünk kezéből...

DR. FAUST: Ámen.

DR. HATVANI: Jó étvágyat.

TESLA: Köszönöm. Megoszthatom önökkel? Isten adta, isten elvette.

DR. FAUST: Nagylelkű – bár állítólag szokatlan – öntől, ámde mi máris száguldunk a mentővel. Egyébként tényleg: mindenkit félre lehet ismerni. Hát még magát. Viszlát! (*Pillanatra visszafordul*) Azért örömmre szolgált.

TESLA: Nem kevésbé. (*A bajsza alatt*) Azért a villám csapjon beléd.

(*Szirányás, elhalkul. Evőeszköz csörgése, átmege aprósögek kalapálásába. Tesla érthetetlen hangokat bocsát ki magából.*)

NŐVÉR: Előbb venné ki a gittet a szájából?

TESLA: Elnézést, egyletünk nevében is.

NŐVÉR: Mit akart mondani, Tesla úr?

TESLA: Hogy minden passzent, drága Crescencia, csak még be kell fejeznem a körbeszögelést. Ha nem csapok mellé, minden jó lesz. Aztán betömködöm a réseket a kereten is. Festeni majd csak jóval később lehet. Megfelel?

NŐVÉR: Tökéletesen.

TESLA: Megfelel, nem felel, ez van. Mint a hétszentség. Bocs.

NŐVÉR: Megszoktam. A jelenlétem kényszeríti ki az emberekből.

TESLA: Ha úgy kívánják, rádobunk még egy kis világosságot. Vagy elég a természetes?

NŐVÉR: Elég az utóbbi.

TESLA: Kérem, ha ez az óhaj, ám legyen.

NŐVÉR: Tudom, hogy azt is könnyen megcsinálná, de maradjon így.

TESLA: Miből gondolja, hogy könnyen megcsinálnám?

NŐVÉR: Nézze, mert én egy apáca vagyok, attól még tudom, hogy ön kicsoda. És azt is, hogy ön nélkül harangozni se tudnánk a templomunkban.

TESLA: Az ember mindig hallhat újat saját magáról. Ez a remek az életben.

(*Csend.*)

NŐVÉR: Mit néz így? Harangozni, igen. Tudja, kevés itt a rendszeres harangozásra fogható férfierő. Örökké kelletlenkednek, mi, nők meg ehhez a munkához gyengécskék vagyunk. Egyedül Linda nővér volt képes rá a két vastag karjával meg, uram bocsá', azzal a nagy fenekével, amikor belecsimpaszkodott, csak hogy őt, szegénykénket, váratlanul magához rendelte az Úr. Biztos más feladatot kapott. Harangozót nem tarthatunk – még egy olyat se, mint a Notre Dame-i toronyőr, nem hogy valami... khm –, hát beépítettünk egy elektromotoros szerkezetet. Egy kiszuperált mosógép motorját. Ahogy mondta a mester, amikor kész lett: *pöpec*. Ezt honnan szedte, de tény, hogy pöpec. Gombnyomásra vígan harangozunk. Mint a pöpec.

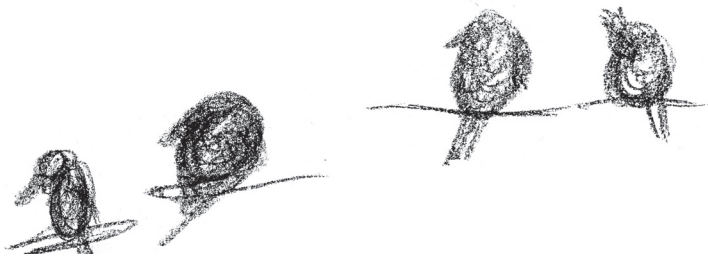
(*Tesla nevet.*)

NŐVÉR: Reszket a lába. Csak le ne essen a létráról, mert akkor nekem végem.

TESLA: Jól fogja meg, most lemászom.

(*Nyikorgás.*)

TESLA (*ereszkedő hangon*): Lényeg az, hogy a harang igazi legyen. Ahogy az egyik mesemondójuk mondja, márpedig az az igazi harang, amelybe a lárma beletéved, de imára hívó szóként jön ki.



(Leér.)

TESLA: Jól van. Egyelőre elég volt a légtornából. Meg a hegyi levegőből, hóból, gyopárból. (Lentről) Tudja, hogyan pihen a zerge?

NŐVÉR: Halvány elképzelésem sincs róla.

TESLA: A szarvát kampóként használva lóg lefele a fáról.

NŐVÉR: Persze, persze...

TESLA: Jót tesz a gerincének. Viszont nagyon elputtyantanék egy cigit.

NŐVÉR: Dohányzik?

TESLA: Életemben nem szívtam el árva szál cigarettát sem.

NŐVÉR: Füllent?

TESLA: Nem.

NŐVÉR: Akkor hát hol szokott rá?

TESLA: Átmeneti szállásomon a pokol bugyrában. Tudna rajtam segíteni?

NŐVÉR: Hát, én nem jártam a nevezett helyen. Még álmomban se, de az egyik páciensünknek, aki itt meghalt legutóbb, a maradék fél doboz bagóját magamhoz vettem. Gondoltam, föloldom vízben, és bepermetezem vele a muskátlikat. Adok belőle, csak éppen itt nem szabad dohányozni.

TESLA: Odaállok az ablakhoz, és kifele fújom.

NŐVÉR: Nem.

TESLA: Na, kérem, ne tegyen ilyet velem! Csókolom a kezét.

NŐVÉR: Nem.

TESLA: Holnap felszerelem a főnökriasztót, és akkor nem kell folyton leselkednie.

NŐVÉR: Na jó, csak gyorsan szívja el.

TESLA: Le se mellezem.

NŐVÉR: Akkor meg minek?

TESLA: Hogy férfiasabbnak tűnjek, ha netalán Berkes doktornő betoppan. Lová, pisztolya nincs? Szívesen kölcsönkérem. Öregnek meg eléggé öreg vagyok, mint a régi cowboyfilmekben a főhősök. Úgy kellett őket felrakni a lóra enyves nadrágban. Nekik találtam fel egy vákuumos megoldást, hogyan lehet rácuppanni...

NŐVÉR: Vicces ember maga. Ugyanakkor

rendkívül ügyes, mégis. Most se értem, hogy rakta össze az ablakot.

TESLA: Semmi, rutin-róka. Egy kis móka.

NŐVÉR: Nem értem.

TESLA: Jó, a szemfényvesztő elárulja a trükköt. Csak ma és csak magának! Nézze, itt ez a kis kütyü. Olyan, mint egy varázspálca, ugye? Keskeny sávban ugyan, de amire ráírányítom, ott visszafordul az idő. Így állítódott vissza az üveg, a többi gyerekjáték.

NŐVÉR: Ördögi dolog. Ha rám irányítaná, megfiatalodnék?

TESLA: Érdekes, valamiért úgy nem működik.

NŐVÉR: Kipróbálta?

TESLA: Nem szeretnék beszélni róla. Valamiért nem mindig szuperál.

NŐVÉR: Jó, akkor ne beszéljen róla. De nem sérteget, ugye?

TESLA: Eszem ágában sincs, bocsánat.

NŐVÉR: Akkor valami másról esetleg? Vagy menjek a dolgomra? (Nevet) Netalán épp a pokolba?

TESLA: Nézze, nem vicc. Eléggé jó ott a társaság, csak egy kissé szabad szájú a brancs.

NŐVÉR: Jó, jó, mentem. Ez szakállas. Ezt még én is ismerem, lelkem.

TESLA: *Ave Maria gratia plena...* (A nővér után) Egyébként annyi, hogy Stephen Hawking időnyilait kell egy kis időre visszafordítani, ha elméletileg kíváncsi rá. Anyaga válogatja, mekkora sikerrel járunk. Meg úgy tűnik, valamelyest függ a Nap állásától is. Hallott Hawkingről?

NŐVÉR: Hatvani doktor beszélt róla, hogy az a tudós férfiú megpróbálta megtalálni Isten helyét a keletkezés tudományos elméleteiben. Mindazonáltal, hogy az illető nagy lumen, ő, dr. Hatvani nem tudta megérteni pontosan, hol van ott az Úr helye. Aztán ezt a Hawkingot valami betegség vette le a lábáról. Teréz anyának kellett ápolnia.

TESLA: Teréz anyának?

NŐVÉR: Persze, még a tévé is mutatta, előtte meg a rádió bementa.

TESLA: Nézze, akkor nincs hiba.

(Nővér el. Nikola Tesla még egy ideig füstöl, majd elnyomja a cigarettát. A csikket előbb ki akarja pöccenteni az ablakon, de meggondolja magát, beleteszi a pizsamája zsebébe.)